

ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγίνι θαλάσσης.
 560 ἦμος δ' ἠριγύγνεα φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἔγῳν ἐτάροισιν ἐποτρύνσας ἐκέλευσα
 αὐτοῦς τ' ἀμβαινεῖν ἀνά τε πρμνήσια λύσσαι·
 οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κλησὶ καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὴν ἅλα τύπον ἐρετμοῖς.
 565 *Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ἄλλεαντες ἑταίρους.

Repetitio est mater studiorum.

Kikonerne. Lotophagerne. Æventyret hos Kyklopen.

Han gjensæret Odysseus, den sindrige Koning, og sagde:
 Ypperste Mand i Folket, Alkinos, høje Behersker!
 Det er i Sandhed en Fryd at høre paa Sang af en saadan
 Skjald, som Demodokos her, en Stemme han har som en Guddom.
 5 Ei nogen Færd kan jeg nævne, som meer henrykker mit Hjerte,
 End naar almindelig Fryd ved en Fest over Folket er udbredt,
 Og man i festlige Rader i Salene sidder ved Gilde
 Lyttende free til Skjalden, mens Bordene stande besatte
 Yppig med Brød og Stul, og en Skjenk, som øser af Krummen,
 10 Bærer den hellige Vin omkring, og Bægerne fylder.
 Sligt mig tykkes forsand den sødeste Fryd som jeg kjender.
 Dog, dit Hjerte dig, deiv til at spørge mig ud om de tange
 Sørger jeg leed, at jeg meer endnu maae gremmes og klage.
 Dog, hvormom skal jeg først, hvormom skal sidst jeg fortælle?
 15 Heel mangfoldige Sørger lod Himmels Gudler mig udstaae.
 Nu vil jeg først Eder nævne mit Navn, at I kunne mig kjende,
 Og at jeg selv i Tiden, hvis Ulykkesdagen jeg undflyer,
 Kan Eders Gjesteven være, om end jeg boer i det Fjerne.
 Jeg er Odysseus, Laertes' Søn, ved listige Paafind
 20 Vidt blandt Mennesker kjendt, mit Rye har bredt sig til Himlen.
 Hæka hedder mit Hjem, den bakkede Øe, hvor det høie,
 Neriton kæser saa stolt med sin skovomvælede Fes,
 Trindt omgivnen den er af en Kreds tætliggende Holme,
 Same, Dulichioss Øe, og det skovbedrægte Zakynthos.
 25 Lavt i Bølgegrøgger den selv selvst oppre mod Norden,
 Nogen derfra de andre mod Morgens Lys og mod Solen;
 Vel er af Klipper den fuld, men dygtige Sønnen den fostre,
 Og noget sødere Syn kan aldrig jeg see end mit Hjemland.
 Vel Kalyso tilbage mig holdt, den fagre Gudinde,
 30 Hist i de hvalvede Grotter, og ønsked at faae mig til Husbond,
 Og saa paa lignende Vis i Aia den listige Kirke
 Holdt i Palæset mig fast, og ønsked at faae mig til Husbond,

"αἰ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην
 εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἶσα."
 525 ὄς οὐκ ὀρθαλῶν γ' ἴσταται οὐδ' ἐνοσίγθων."
 "Ὡς ἐράμην, ὁ δ' ἔπειτα Ποσειδάων ἀνακτι
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 "Κλίθι, Ποσειδάων γαίηος, κυανογαῖτα,
 εἰ ἐτέον γε σὸς εἴμι, πατήρ δ' ἑμὸς εὐχεται εἶναι,
 530 ὄδῳ μὴ Ὀδυσσεῖα πτολίπορθον οἰκᾶδ' ἰκέσθαι
 νῖον Λαέρτεω, Ἥθῃς ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 ἀλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἴσσι φίλους τ' ἴδεναι καὶ ἰκέσθαι
 οἶκον εὐεργέτην καὶ ἦν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ὄψε κακὰς ἔλθῃ, ὀλέσας ἅπα πάντας ἑταίρους,
 535 νῆος ἐκ' ἀλλοτρίης, εἶροι δ' ἐν πῆματα οἴκῳ."
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε κυανογαῖτης,
 αὐτὰρ ὃ γ' ἐξαύτις πολὺ μείζονα λάαν ἀείρας
 ἦκ' ἐπιδηήσας, ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀέλεθρον,
 κᾶδ' ὃ' ἔβαλεν μετόπισθε νῆος κυανοπρόροιο
 540 τυτθὸν, εὐεῦθεν δ' οἴητον ἄκρον ἰκέσθαι.
 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα καταρρομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρῶτα φέρε κύμα, θέμισθε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆον ἀνεκίμαθ', ἔνθα παρ' ἄλλα
 νῆες εὐσεβέλιον μόνον ἀβράσι, αἰεὶ δ' ἑταῖροι
 545 ἦσαν ὀδύρμενοι, ἠμέας κοτιδέμενοι αἰεὶ,
 νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκέλασεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγίνι θαλάσσης,
 μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλόντες
 διασάμεθ', ὅς μὴ τίς μοι ἀτεμβόμενος κτεῖ τῆς.
 550 ἀρεινὸν δ' ἔμοι οἶο ἐκνήμιδες ἑταῖροι
 μῆλῶν δαιόμενον δόσαν ἔρχομαι τὸν δ' ἐπὶ θινὶ
 Ζηνὶ κελευσθεῖ Κρονίῳ, ὅς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας μῆρ' ἑκατόν ὁ δ' οὐκ ἐμπάξετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἅμα μεμήρησεν ἅπας ἐπολιτατο πᾶσαι
 555 νῆες ἐσσαελοῖαι καὶ ἔμοι ἐρήρης ἑταῖροι,
 ὅς τότε μὲν κρῖναν ἠμαρ ἐξ ἠέλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι κρετὰ τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·

Theodorus Harbismaior
 et
 Thomas Olander
 disticha partis auersae composuerunt

Christianus Wilster
 ex Graeco in Danum conuertit

Museum Tusculanum
 hac conuersione uti benignè permisit

Aemilius Mourier
 ornatiori inuolucri praefuit

Thomas Olander
 edidit



Ediciones Olander

Hauinae anno MCMXCIX

Ei dog mægtede Nogen af dem at bevæge mit Hjerte.
 Der er dog Intet saa sødt som Fædreneland og Førelde
 35 Selv for en Mand, som beboer i det Fjerne den yppigste Vaaning.
 Men i det fremmede Land er skilt fra elskede Veninder.
 Dog vel! fortælle jeg vil om den mæisomme Hjemfart.
 Zeus Kronion mig gav, da jeg drog fra Troia tilbage.
 Lige fra Troia med Vinden jeg kom til Kikonernes Søstad
 40 Ismaros; denne vi plyndred, Indvaanerne hug vi for Fode
 Ned, og til Bytte vi tog baade Gods og Qvinder i Mængde,
 Skifted saa Byttet, at Ingen sin skjellige Part skulde savne.
 Strax formæled jeg dog mine Mænd, med hurtige Fødder
 Bort at flye, men de lystred mig ei, de forblændte Danaer.
 45 Viin i styrtende Mængde de drak, og slagted ved Stranden
 Hjørder af Gæder og Faar og dokskremvraltede Hornkræg.
 Snart de rømte Kikoner fik andre Kikoner fra Omegn
 Kaldte til Hjælp, som var fleer i Tal og bedre til Krigsfærd;
 Længere de boede fra Søen, og flink de kæmped paa Vogne.
 50 Men naar det gjordes behov, tilfods deres Veninder de mødte.
 Frem i talrige Skarer som Løv og Blomster om Vaaren
 Tidlig en Morgen de brød, da styrtede Qval fra Kronion
 Over os ned, vi Arme, og svart blev i Vaande vi stiede.
 Frem de stod, og kæmped en Kamp ved hurtige Skibe,
 55 Huggende løs paa hvarandre med malmbevæbnede Landskr.
 Mens det var Morgen endnu, og den hellige Dog var i Tilvæst,
 Holdt vi Stand, og værged os kjædt, skjøndt Faar imod Mange.
 Dog da Solen saa lakkede hen ad Okernes Fritid,
 Tvang Kikonernes Magt Achaïemes Folk til at vige.
 60 Sex berpandsrede Mænd fra hvert af de hurtige Skibe
 Faldt i Striden, vi andre ved Flugt os redded fra Døden.
 Videre seiled vi nu med dybtbedrøvede Hjerter,
 For vore Venner vi misted, dog free af Døden vi undslap.
 Ei af Skolet dog gik mine anseelsesværdige Skibe,
 65 Førend Erdher havde rædt tre Gange ved Navn paa de stakkels
 Bøddre, som faldt paa Marken, i Kamp af Kikonerne dræbte.
 Strax Skysamleren Zeus gav Skibene Vind, som fra Norden

ὄρα ἰδῆς οἶόν τι ποτὶν τόδε νηὺς ἔκεκεύθει
ἡμέτερη σοὶ δ' αὖ λοιπὴν φέρον, εἰ μ' ἐλεήσας
οἰκοδὲ πέμψεις· σὺ δὲ μαινέα οὐκέτ' ἀνεκτός.
στέγλει, πῶς κέν τις σε καὶ ἕτερον ἄλλω ἴκοιτο
ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρξας."
"Ὡς ἐφάμην, ὃ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνώδης
ἦδὺ ποτὶν πίων καὶ μ' ἦτες δευτέρον αὐτίς·"
355 "Δὸς μοι εἴτι πρόφρων, καὶ μοι τῶν οἴνομα εἰπέ
αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι δῶ ξείνιον, ὃ κε εὖ χεῖρης
καὶ γὰρ Κύκλωπας φέρει ζεῖθορος ἄροισι
οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σπῆν Διὸς ἄμβροτος ἀέξει·
ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔστιν ἀπορροῖς."
360 "Ὡς ἔφατ'· ἀτὰρ οἱ αὐτίς ἐγὼ πόρον αἴθια οἶνον·
τρὶς μὲν ἔδωκα φέρον, τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίην.
αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περιφρένας ἤλυθεν οἶνος,
καὶ τότε δή μιν ἐπέσσι προσηύδον μελιχίους·
"Κύκλωψ, εἰσότης μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
365 ἐξέρεω· σὺ δὲ μοι δὸς ξείνιον, ὡς περ ὑπέστης.
Οὐτίς ἔμοι γ' ὄνομα· οὐτὶν δὲ με κυκλήσκουσι
μήτηρ ἠδὲ πατήρ ἦδ' ἄλλοι πάντες ἑταῖροι."
"Ὡς ἐφάμην, ὃ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖθ' ἠμῶν·
"Οὐτὶν ἐγὼ πῖματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι,
370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δὲ τοι ξεινήιον ἔστα."
Ἦ καὶ ἀνακλιθῆεις πῶςεν ὑπέτιος, αὐτὰρ ἔπειτα
κεῖτ' ἀποδοχόμας παχὺν ἀνέχνα, κἀδὲ μιν ὑπνος
ἦρει πανδομάτωρ· φάρυγος δ' ἐξέσσουτο οἶνος
ψομοῖ τ' ἀνδρόμοι· ὃ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.
375 καὶ τότε γ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
ἧος θερμαινόντο· ἐπέσσι τε πάντας ἑταίρους
θέρουον, μὴ τίς μοι ὑποδείσας ἀναδύη,
ἀλλ' ἵτε δὴ τάγ' ὁ μοχλὸς ἐλάϊνος ἐν πυρὶ μέλλεν
ἀνεσθαι, χλαρὸς περ ἰών, διεραίνετο δ' αἰνώδης,
380 καὶ τότε γ' ἐγὼν ἄσπον φέρον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
ἴσταντ'· αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
οἱ μὲν μοχλὸν ἐλόντες ἐλάϊνον, ὄξιν ἐπ' ἄκρῳ,

24

Men naar de drak den rødligge Viin, der var liflig som Honning,
Skjenket et Bæger han fuld, og spædte saa Vinen med tyve
210 Maal af Vand; af Beger da steg guddommeligt Velugt;
Da var det sandelig ei nogen Fryd at styre sin Attraae.
Denne jeg kom paa en rummelig Dunk, og Mad jeg desuden
Tog i en Sæk, thi det bares mig for i mit mandlige Hjerte,
At til en Mand vi gik, som besad uuaadelig Styrke,
215 Vild og udedisk, som ei til Ret eller Billighed kjendte.
Snaat til Hulen vi kom, men ei vi traf ham derinde,
Ude paa Vangen han drev sine Hjoeder af riveltigt Smaarvæg.
Ind i Hulen vi men, og grandt betragtet vi Alting;
Kurve der stod svingfyldte med Ost; i Baasene vrinled
220 Lam og Kid, hvert Slags for sig selv indstøget i Lukke.
Hist af det tidligste Kuld, af det mellemste her, og de spæde
Atter i særligt Lukaf; hvert Kar flød over af Valde;
Hist stod Bøtter og Spande, hvori han pleied at malke.
Strax mine Mænd indstændig mig bad om Lov til at drage
225 Først med Ostene bort, derefter i mulligste Skynding
Drive hans Gæder og Lam af Skald til det hurtige Fartoi
Ned, og seile dermed igien over Havet det salte.
Dog jeg fised dem ei, længt bedte det dog havde været!
Først jeg vilde ham see, ja vel faae mig som Gjæst en Foræring.
230 Men for mit Folk et lysteligt Syn han ei skulde vordre.
Ild antænde vi først og offræde, Selv af hans Oste
Tog vi nu for os og spiste, saa sad vi og ventede derinde,
Indtil han kom med sit Qvæg; selv bar paa sin Ryg han en mægtig
Dragt af knastøret Ved, for ved Lys at holde sin Nadver.
235 Uden for Hulen han slængte det ned, saa det bukkede og bragted,
Og i vor Skærek til den inderste Vraae af Hulen vi flygted.
Ind i den gabende Hule han drev af de mæskele Flukke
Gæder og Faar til Milkning, men i Hønsene lod han derinde
Staae, baade Væder og Buk i den høstomtegnede Fælgand.
240 Derpaa han loffed en Steen høst øst og tung for at spærre
Hulen dermed; ja for tyve og to firthjulede stærke
Vogne det holdt vist haardt den Steen fra Pladsen at vælde;

17

ρηθιδιος ἀφελὸν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἄψ' ἐπέθηγ', ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθεῖη.
315 πολλῆ δὲ ροίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πῖονα μῆλα
Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμεν κακὰ βυσσοδομοῦμένον,
εἰ πως τισαίμην, δοίη δὲ μοι εὐχὸς Ἄθηνη.
ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαινοτο βουλή.
Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ρόπαλον παρά σῆκῳ.
320 ἤλωρον ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὄφρα φοροίη
αἰσάφην, τὸ μὲν ἄμαμα ἐκκοσμοῖτο εἰσορρόντας
ἄσπον θ' ἱετὸν νηὸς ἐκκοσμοῖτο μελαίνης.
φορτίδος εὐρείης, ἥ τ' ἐκπεράς μέγα λαίματα
τῶσπον ἔην μήκος, τῶσπον πάχος εἰσορῶσθαί.
325 τοῦ μὲν ὄσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκομα παραστάς,
καὶ παρέθηγ' ἐτάροισιν, ἀποζῖνα δ' ἐκέλευσα·
οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δ' ἐθῶσα παραστάς
ἄκρον, ἄσπαρ δὲ λαβὼν ἐπαράκτεον ἐν πυρὶ κηλέῳ.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρόφας ὑπὸ κόπρῳ,
330 ἥ ῥα κατὰ σπείους κέχυτο μεγάλ' ἤλυθα πολλῆ·
αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλῆρω πεπαλάσθαι ἄνωγον,
ὡς τις τοκμήσαντ' ἔμοι σὺν μοχλὸν αἰείρους
τρήναι ἐν σφθαλίῳ, ὅτε τὸν ἤλυκός ἕνεος ἱκάνοι,
οἱ δ' ἔλαζον τοὺς ἐν κε καὶ ἤβηλον αὐτὸς ἐλθεθαι,
335 τέσσαρες, αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμων.
ἰσπέριος δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομείων·
αὐτίκα δ' εἰς εὐρὸ σπέος ἤλασε πῖονα μῆλα,
πάντα μάλ', οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλής,
ἦ τι οἰσάμενος, ἦ καὶ θεὸς ὡς ἐκέλευσεν.
340 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑπόσ' αἰείρας,
εἰζόμενος δ' ἠμείλεν οἷς καὶ μηκάδας αἰγας,
πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβροτον ἦεν ἐκίστη.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ στασιάζα πορησάμενος τῷ ἤ ἔργα,
σὺν δ' ὁ γ' ἔειπεν αὐτὸς δῖω μάρνας ὀλισσαστο δόρπον.
345 καὶ τότε γ' ἐγὼ Κύκλωπα προσηύδον ἄρχη παραστάς,
κισσούβιον μετὰ χερσῖν ἔχων μέλανος οἴνοτο.
"Κύκλωψ, τῆ, πῆε οἶνον, ἐπεὶ φάγεις ἀνδρόμοα κρέα,

22

Slig uuaadelig Steen han stillede som Dør for sin Hule,
Satte sig saa til at malke snart Faar snart bregende Gæder,
245 Alt med Orden og Skik, og lagde de Smaae til at potte.
Derpaa han løbede Hælvten til Ost af Melken den hvæde,
Knuged den af, og pakked den ned i flettede Kurve;
Hælvten i Bøtter han stillede hen, at have den rede.
Baade naar Først han fornem, og naar han forterred sin Nadver.
250 Men da han saa med Iver og Ild havde røgtet sin Gjæring,
Tændte han Ild, fik Ode paa os, og sprugte saalunde:
Fremmede! Hvem er I, og hvorfra er I komne paa Sovei?
Drog I paa Handelen ud, eller gik I paa vildsønne Farter
Ret som en Vikingskare, som flakkende vridt over Bølgen
255 Sætter i Vove sit Liv, for at plyndre hos Folket i Uldand?
Saa han talte, da knustes passtand vore Hjerter af Raedsel
Over hans buldrende Røst og ham selv den frygtelig Rise;
Dog endda til Orde jeg tog, og gav ham til Gjensvar:
Vi er Achaiske Mænd, paa Fart vi gav os fra Troia,
260 Men paa det svælgende Dyb af skiftende Vinde vi tumles,
Hjænde hjem til vort Land, men vor Kaas og vor Vei blev en anden.
Visselig tyktes det Zeus for godt, os sligt at beskikke.
Ud i Løding vi drog med Aeneis's Søn Agamemnon,
Han som for Tiden er mægtig i Rye under Himmelens vide,
265 Da han forstyred saa mægtig en Stad og betvang et saat talrigt
Folk; af en Hændelse som vi herlid, og dit Knæe vi os nærme
Udmøgt med Bøn, om give du vil os en Gjæsteføreting,
Eller en Gave forresten, en Skjel, som times en Fremmed,
Guderne frygt, du Gjæve! med ydmyge Bønner vi komme,
270 Zeus er en hevrende Gud for ydmygbedende Gjæster.
Han hver from bønfaldende Mand ledsager paa Vandring.
Saa jeg talte, men flux han svared mig ubarmhjerdig:
Fremmede! Daare du est, eller langvejsfra er du kommen,
Siden du byde mig kan, at blæse og frygte for Gæder.
275 Ei om den Aigisbærbænde Zeus vi Kyskøper os byde,
Eller om salige Gæder, vor Kraft staaer høit over deres.
Viid, af Frygt for Zeus's Fortørmelse skaaner jeg aldrig

19

οὔτε σέυ οὐθ' ἐτάρον, εἰ μὴ θυμός με κελείοι.
ἀλλὰ μοι εἶπ' ὅπῃ ἔσχατος ἰὼν εὐερέα νῆα.
280 ἦ που ἐπ' ἔσχατος ἦ καὶ σκεδὸν, ὄρα δαεία."
"Ὡς φάτο πειράζων, ἐμὲ δ' οὐ λάβην εἰδὸτα πολλὰ,
ἀλλὰ μιν ἄνορρον προσέφην δολίους εἰπέσσει:
"Νῆα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ἡμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,
285 ἄκρη προσπλάσας ἄνεμος δ' ἐκ πόντου ἐνεικεν·
αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἴτιον ἄλοφρον."
"Ὡς ἔφαθον, ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ,
ἀλλ' ὅ γ' ἀνοίξας ἐτάρος ἐπὶ χεῖρας ἰάλλε,
σὺν δὲ οἴω μάρμας ὡς τε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
290 κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, θευε δὲ γαῖαν.
τοὺς δὲ διὰ μελείσσι ταῶν ὀπλισσατο δόρπον·
ἦσθε δ' ὡς τε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν,
ἔγκατά τε σάκρας τε καὶ ὀστεά μυελόντα,
ἡμεῖς δὲ κλιάντες ἀνεσθῆθωεν Διὶ χεῖρας,
295 σφέτλια ἐγρ' ὀρθῶντες ἀμχανίῃ δ' ἔχε θυμόν.
αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλων μεγάλην ἐμπλήσατο νηῶν
ἀνδράσασα κρέ' ἔσον καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων,
κατ' ἔντοσθ' ἄντροιο ταυνοσάμενος διὰ μῆλον,
τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλύτερα θυμῶν
300 ἄσανον ἰών, ξείρος ὅζυ ἐρουσάμενος παρὰ μηροῦ,
οὐτάμενοι πρὸς στήθος, ὄθι φέρες ἦκαρ ἔχουσι,
χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἕτερος δὲ με θυμός ἐρυκεν.
αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμε ἀπολόμεθ' αἰτῖν ὀλεθρον·
οὐ γάρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν
305 χερσὶν ἀπόσασθαι λίθων ὄβριμον, ὃν προσέθικεν.
ὡς τότε μὲν στενάζοντες ἐμείνομεν Ἠῶ δῖαν.
Ἥρος δ' ἠρτύνεια φάην ῥοδοδάκτυλος Ἠώς,
καὶ αὐτὴ πῦρ ἀνάκτειε καὶ ἦμαλγε κλυτὰ μῆλα,
πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ἴπ' ἔμβροτον ἦκεν ἑκάστη.
310 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπέσας πονηράμενος τὰ ἄ ἔργα,
σὺν δ' ὅ γι δὴ αὐτὸ οἴω μάρμας ὀπλισσατο δεῖπνον,
δειπνήσας δ' ἄντρου ἐξήλασε πῖονα μῆλα,

Dig saadit som dit Folk, med mindre det saa mig behager.
Dog, siig frem, hvor løb du til Land med dit tomrede Fartøi?
280 Fjænt ved Strand, eller nær herved? Besked vil jeg vide.
Lumskelig talte han saa, men for snædt til at lade mig name,
Gav jeg ham listige Ord til Svar, og talte saalunde:
Skibet i Qvag Poseidon mig slog, him Ryster af Jorden,
Ind mod de Klipper han drev det, som langs Eiders Kyster sig strækker,
285 Selv han det slynged mod Niasset, og Storm fra Søen forslod det.
Dog blev jeg fleist fra gruelig Død tilligemed Disse.
Saa jeg talte: slet Innet den Uhornhøjtes svædt.
Op han sprang, og voldelig Haand paa mit Mandskab han lagde,
Tvende han greb, og mod Jorden som Hundehvalpe han smed dem
290 Ned, saa Hjemem i Strøm flod ud og besudlede Gulvet.
Led for Led han i Stykker dem skar, og laved sig Maalhid,
Aad dem saa gridsk som en Løve fra Bjerg, og Innet han leved
Hverken af Kjød eller Indvold, selv ei af de marvfulke Knoqler.
Alle med grædende Taarer til Zeus vore Hænder vi løfted
295 Ved dette hæslige Syn, og fortvivlede var vi tilmod.
Men da Kyklopen sin mægtige Vorn havde fyldt ved at æde
Menneskekjød og drikke dertil den reneste Sædnelk,
Lagde han ned sig i Hulen, og sov henstrakt mellem Freet.
Først udtænkte jeg nu det Raad i mit mandige Hjerter,
300 Frem at træde, mit Ivessede Svædt fra Lænden at drage,
Og i hans Byst det bore, hvor Lverren sidder i Livet.
Støtende til med min Haand, men en anden Betenkning mig afholdt.
Ogsaa os selv en ynkelig Død jo saa vilde times,
Thi det var plæt umuligt for os med Hænder at vælte
305 Bort den mægtige Steen, som var sat for den gabende Indgang.
Saa med Suk vi venede her paa den hellige Morgen.
Men da sig reiste ved Gyge den rosenfingrede Dagning,
Tænkte paa ny han Bl og malked de prægtige Hjørker,
Aft med Orden og Skik, og lagde de Smaa se til at patte,
310 Men da han saa med Iver og Ill havde nøgdet sin Gjening,
Greb han igjen to Mænd af mit Folk, og laved sig Døve,
Og efter Døvnen af Hulen han drev sine mæskede Hjørder.

τόσσην ἠλίβητον πέτρην ἐπέθηκε θυρήν.
ἔζμενος δ' ἦμελγεν οἷς καὶ μηκάδας αἶγας,
245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ἴπ' ἔμβροτον ἦκεν ἑκάστη.
αὐτίκα δ' ἦμισον μὲν θρήσας λευκοῖο γάλακτος
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισιν ἀμψάμενος κατέθηκεν,
ἦμισο δ' αὐτ' ἔστησεν ἐν ἄγρῃσιν, ὄρα οἱ εἶπ'
πίνειν αἰνόμενός καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἶπ'.
250 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σπέσας πονηράμενος τὰ ἄ ἔργα,
καὶ αὐτὴ πῦρ ἀνάκτειε καὶ εἶπεν, ἔπειρος δ' ἦμας;
"Ὡς ξείνοι, τίνας ἐπέε· πόθην πλεῖθ' ἴσθρα κελυθα;
ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἦ μανιδίας ἀλάλοθε
οἴα τε ληστήρης ὑπεῖρ ἄλα, τοῖ τ' ἀλόωνται
255 ψυχὰς παρθήμενοι κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;"
"Ὡς ἔφαθ', ἦμιν δ' αὐτὴ κατεκλάσθη φίλων ἦτορ
δεσάντων φθόγγον τε βαρῖν αὐτὸν τε πέλωρον.
ἀλλὰ καὶ ὡς μιν ἔπεισον ἀμειβόμενος προσεείπων·
"Ἥμεῖς τοι Τροίηθεν ἀποπαραχθέντες Ἀχαιοὶ
260 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπερ μέγα λοιπὰ θαλάσσης,
αἰσάδε ἰέμενοι, ἀλλῆν ὁδὸν, ἀλλὰ κελυθα
ἠλάθωμεν οὐτω ποτὶ Ζεὺς ἦβλε μητίσασθαι,
λαοὶ δ' Ἀτρεΐδῃσιν Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
τοῖ δὴ νῦν γε μέγιστον ἵπουράνιον κλέος ἐστί·
265 τόσσην γὰρ διέπεσε πόλιν καὶ ἀπάλεσε λαοὺς
πολυούς· ἡμεῖς δ' αὐτὴ κχανόμενοι τὰ ἄ γούνα
ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξεινήϊον ἦ καὶ ἄλλως
δοῖης δωτήνιν, ἦ τε ξείνων θέμις ἐστίν.
ἀλλ' αἰδέιο, φέριστε, θεοῦς ἰκέται δέ τοι εἰμεν.
270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτορ ἰκετῶν τε ξείνων τε,
ξείνιος, ὅς ξεινοῖσιν ἄμ' αἰδοῖσιν ὀσπιδεῖ."
"Ὡς ἔφαθον, ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ
"νήπιός εἰς, ὃ εἶν' ἦ ἠλάθων εἰληλυθῶσ,
ὡς με θεοῦς κέλευε ἦ δεδιήμεν ἢ ἀλάσσαι·
275 οὐ γάρ Κύκλωπος Διὸς ἀγρίωτο ἀλέγρουσι
οὐδὲ θεῶν μακάρων, ἐπεὶ ἡ πολὺ φέρτεροί εἰμεν.
οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος περιδοίμην

Bort han tog den vældige Steen og for Døren den stillede
Ligesa nemt igjen, som et Laug paa et Kogger man setter.
315 Derpaa med skingrende Fløiten han drev sit mæskede Smaaagvæg
Op mod Bjerget; tilbage jeg blev og grundet paa Rænker,
Om jeg mig Hevn skulde faae, og Athene mig Hæder forunde.
Denne Beslutning tilskød dog tyktes mig væg den bedste.
Henne ved Stalden der laae en Stav, heel mægtig at see til.
320 Grov og af Ohietree, som Kyklopen sig skar, den at bere,
Nær den blev tor; for os, da vi saae den, tyktes den hurtalt
Saa som den knæsende Mast i et fjernt og rummeligt Fragskib,
Som over Bolgema faer med toti Aarer om Ræling.
Saadan af Førelse var den at see, og saadan af Længde.
325 Hen jeg gik, og en Favn omtrænt jeg kapped af Staven,
Rakte den til mine Mænd, og beføel dem Stumpen at skave;
Rask de gjorde den glat, og jeg selv i den yderste Ende
Spidsen den til, og Spidsen jeg svædt i de blussende Flammer.
Stangen jeg lagde nu hen og forsigtig i Møget den skjulte.
330 Hvoraf i Hulen omkring der laae mangfoldige Bunker;
Derpaa jeg bød mine Mænd, strax Lod med hinanden at kaste,
Hvo der med mig skulde vove, at løfte den mægtige Træstang,
Og ham i Øiet den bore, naar sødt i Søen han var falden.
Lødden mi faldt paa de Mænd, som selv jeg mig helst havde kaeret.
335 Fire de var, og desuden var selv jeg valgt til den Femte.
Hjem med sin Flok skjønuldede Faar han kom da det skammed;
Ind i Hulen han strax tilhøbe dem drev, og derude
Blev ei et eneste Faar i den høitornhægnede Fægaard.
Enften han alnede Svig, eller en Gud han det indgav.
340 Derpaa han løfted den vældige Steen, og spærred sin Hule,
Satte sig saa til at mælke snart Faar, snart brægnede Gæder,
Aft med Orden og Skik, og lagde de Smaa se til at patte,
Men da han saa med Iver og Ill havde nøgdet sin Gjening,
Greb han igjen to Mænd af mit Folk, og laved sig Nædver.
345 Hen til Kyklopen jeg trædde nu flux, og talte saalunde,
Medens et Kraus af den rødligge Vin med Haand jeg ham rakte:
Der, Kyklop! drik Vin til det Menneskekjød, du har træet,